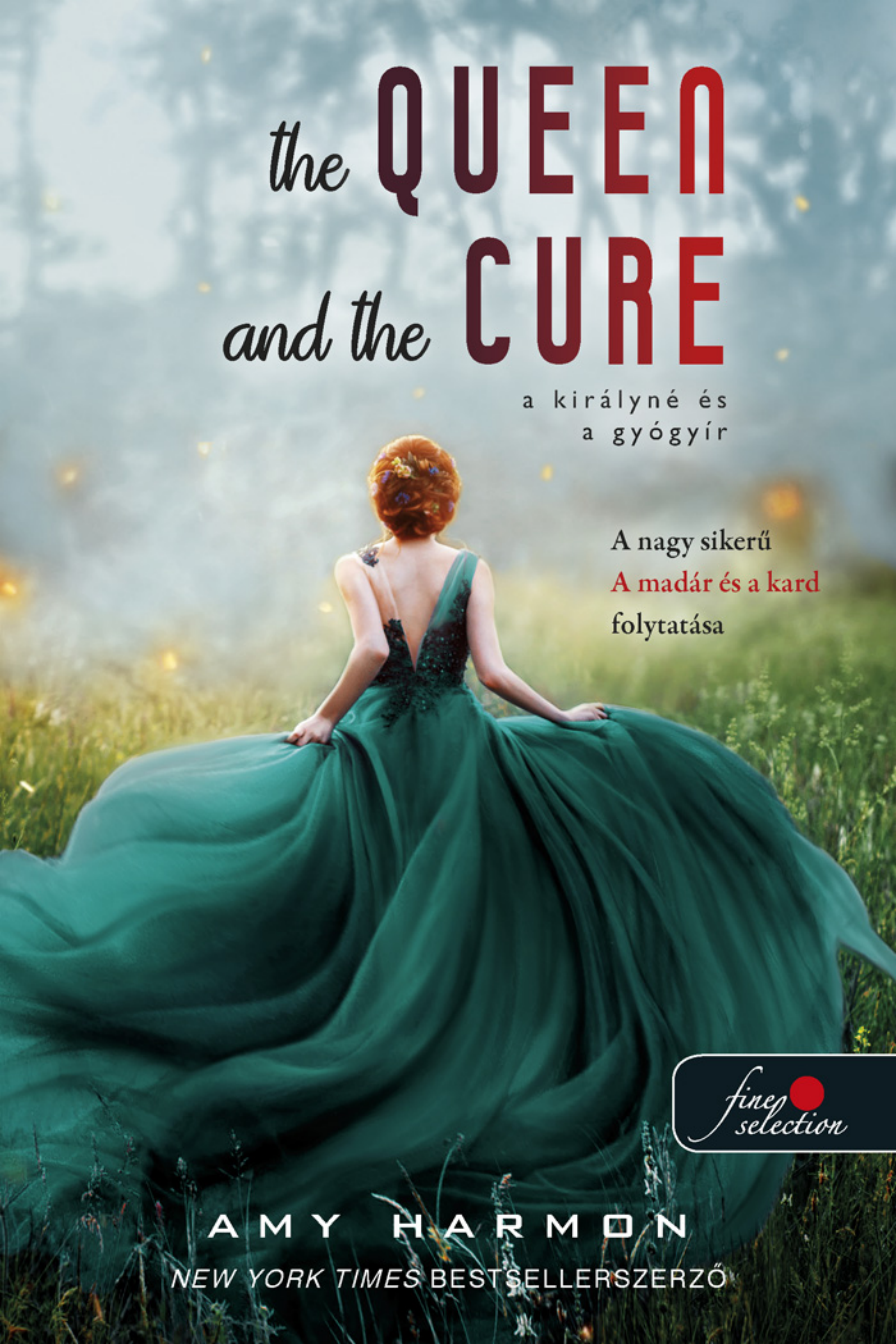

A woman with red hair, seen from behind, stands in a field of tall grass. She is wearing a long, flowing green gown with a deep V-neckline and lace detailing. Her hair is styled in an updo with small flowers. The background is a soft-focus sunset or sunrise sky with warm, golden light and scattered bokeh lights.

the QUEEN and the CURE

a királyné és
a gyógyír

A nagy sikerű
A madár és a kard
folytatása

fine
selection

AMY HARMON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

AMY HARMON

the QUEEN
and the CURE

a királyné és
a gyógyír

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

A gyógyítóknak

JERU ORSZÁGA

PLASSE
2016

Kiejtési útmutató

Aren – *Erön*
Ariel – *Áriel*
Bin Dar – *Bin Dár*
Brisson – *Briszon*
Caarn – *Káarn*
Corvar – *Korvár*
Corvyn – *Korvin*
Degn – *Dén*
Dendar – *Dendár*
Enoch – *Ínuk*
Firi – *Fíri*
Isak – *Ájzak*
Janda – *Dzsánda*
Jeru – *Dzseru*
Jerick – *Dzserik*
Jedah – *Dzsédja*
Jyrai – *Dzsirai*
Kjell – *Kel*
Koorah – *Kúra*
Lark – *Lárk*
Lucian – *Lúsön*
Meshara – *Mesara*
Padrig – *Pádrig*
Quondoorn – *Kvandún*
Saoirse – *Szírsá*
Sasha – *Szósá*
Tiras – *Tírász*

*Ez ama napon így fog felkiáltani:
Nem leszek sebkötöző.
Ne tegyetek engem e nép fejedelmévé!*
Ézsaiás 3:7¹

¹ Károli Gáspár fordítása

AFÉNY MEGCSILLANT AZ ÜRES TRÓNON, és keresztülhasított a tágas termen, kipillantott a sarkok mögül, felszaladt a falakon. De odabent csak csend fogadta. Valami rebbent odafönt, megtörve a mozdulatlanságot. A kúszónövények behálózták a köveket és az ablakokat, smaragdzöld leveleik szinte feketének tűntek az árnyak közt, és megszűrték a fényt, mindent zöld derengésbe vontak. A vár visszatartott lélegzettel várakozott, ahogy már olyan régóta mindennap.

A várfalakon belül nem voltak állatok – talán csak egy kiséger vagy egy madár a fák erdejében, de egyetlen jószág sem legelészett, nem ügetett ló. Egy kutya sem ugatott, egy lusta macska sem napozott a kőfalakon. Nem rőfögtek disznók, nem kotkodácsoltak tyúkok az ólakban. Semmi nem maradt itt, ami törődést, gondoskodást igényelt volna. Azonban a pókok szorgosan dolgoztak. Reszkető hálói a falakon függő portrékra és gyertyatartókra tapadtak, csillárokon és faliszőnyegeken himbálóztak, és minden létező felületet mintha csipkével borítottak volna. A hosszú étkezőasztalon serlegek

és ezüst kistányérok álltak, a lakomát hiába váró lapos és mély tálak hosszú, rendezett vonalban sorakoztak az asztal közepén.

A vár udvarán túl fák tömött sorai vontak áthatolhatatlan gyűrűt az épület köré, ágaik egymásba fonódtak, törzsük úgy simult össze, akár szerelmesek a sötétben, így alkották néma őrszemek élő, ám időtlen erdejét. A különböző fafajták sűrűn egymásba kapaszkodva tömör fallá szilárdultak a vár körül. Néhányuk csupán olyan magasra nőtt, mint egy megtermett férfi, míg mások az ég felé törtek, törzsük szélesebb volt, mint hat egymás kezét fogva táncot járó leány köre egy tavaszi mulatságon. Közelebbről szemlélve néhány kérgen egy-egy arc is kirajzolódott, üregekből és dudorokból álló vonások, melyek egyfajta személyiséggel, jellemmel ruházták fel őket. Az egyik úgy festett, mint egy szendergő óriás, egy másik, mint egy játészó gyermek.

A fák nem érzékelték sem a napok múlását, sem az évszakok változását. Egyszerűen csak szunnyadtak, fogságba esve egy olyan helyen, ahol semmi sem érhetne vagy ragadhatta el őket. Senkinek sem jutott eszébe felébreszteni őket és közölni velük, hogy elmúlt a veszedelem.

– **M**INDENNEK MEGVAN a maga eredettörténete. Minden helynek. Minden embernek. Egy asszony méhéből születünk, aki szintén egy asszony méhéből született, aki szintén egy asszony méhéből született. Adottságokat és gyengeségeket öröklünk, dicsőségbe és viszályba születünk, kedvességbe vagy közömbösségbe pólyálnak minket. Azért jövünk a világra, hogy tanuljunk, és mások között járjunk, akiknek szintén megvan a maguk eredettörténete, a maguk terhe, a maguk múltja.

Sasha halk, dallamos hangon beszélt, miközben egy nedves ronggyal törölgette idős asszonyának láztól forró homlokát. Olyan történeteket mesélt neki, amik kellemesen megnyugtatták, és elterelték az idős asszony figyelmét a fájdalomról és a félelemtől. A halál a kis kőház körül lebegett, már az ajtót kaparta, bepillantott az ablakon, türelmetlenül várta, hogy elvehesse azt, ami az övé.

– A te eredettörténeted hogy szól, Sasha? – kérdezte az idős asszony, mint már korábban számtalanszor.

– A sajátomat nem ismerem, Mina asszony – felelte Sasha csendesen.

– Akkor meg kell keresned – közölte az asszony erőtlenül.

– Mégis hol keressem? – kérdezte Sasha türelmesen. Ez a párbeszéd már egyfajta rituálé lett kettejük között.

– Az adottságod majd odavezet.

– Miért hívja folyton adottságnak? – kérdezte Sasha.

Mina nagyot sóhajtott.

– Nagyon jól tudod, hogy miért. Ismered a legendát. Meséld el megint!

Sasha nem sóhajtott, pedig már olyan sokszor elmesélte az elméjét megtöltő történetet, hogy az elcsépeltté, megszokássá vált, eltűnt belőle a varázslat és az igazság, hiába erősködött az asszonya, hogy ez minden ember és így Sasha eredettörténete is.

– Isten szavakkal teremtette a világot – kezdte Sasha, mire az idős asszony ellazult, szemhéja megrezzent, ahogy megelevenedett mögötte a történet. Sasha lágyan, andalítóan beszélt, de ő maga nem sok vigaszt talált a szavakban. – Szavakkal teremtette a fényt, a sötétséget, a vizet, a levegőt, a növényeket és a fákat, a madarakat és a vadakat. És ezeknek porából és földjéből gyerekeket teremtett, két fiút és két lányt, akiket a saját képére formált, és életet lehelt agyagtestükbe – szavalta kötelességtudóan.

– Így van – mormolta Mina, és bólintott. – Olyan szépen meséled. Folytasd!

– A Teremtő minden gyermeknek adott egy szót, egy hatalommal bíró szót, ami egy különleges képességet hívott életre bennük, egy értékes ajándékot, hogy vezérelje őket utazásuk során a világban. Az egyik fiú a *változz* szót kapta, amivel át tudott változni az erdő vadjaivá vagy a levegő teremtményeivé. Az egyik lányé a *fonj*

szó lett, és így bármiből aranyat tudott fonni. A fűből, a levelekből, a hajfűrtjéből. A *gyógyíts* szót a másik fiú kapta, hogy ellássa a testvérei betegségeit és sérüléseit. A negyedik gyermeknek pedig a *szólj* szó jutott, így meg tudta jósolni az eljövendő dolgokat. Egyesek szerint a szavai erejével alakíthatta is a jövőt.

Így folytatta:

– Az Alakváltó, a Fonó, a Gyógyító és az Ékesszóló sokáig élt, és sok gyermekük született. De az élet még áldott szavakkal és lenyűgöző képességekkel is veszélyes volt, és nehéz. A fű gyakran hasznosabbnak bizonyult az aranyból. Az emberi alak érdekesebbnek az állatinál. Az esély csábítóbbnak a tudásnál. Az örök élet pedig teljesen értelmetlennek a szeretet ereje nélkül.

– Teljesen értelmetlennek – ismételte az idős asszony.

Szeméből könnyek csorogtak, mintha az ősi elbeszélés a saját életére emlékeztetné. Ám ahelyett, hogy megkérte volna a lányt, hogy folytassa, ő maga vette fel a történet fonalát, és elhalón, óvatosan ment végig rajta, kiemelve a számára fontos részleteket.

Amikor végül elhallgatott, és könnyei felszáradtak az arcáról, Sasha felállt, és kilépett a vert falú kunyhóból, hogy kiöntse a tálból a langyos vizet. A kijáratot fedő, vastag vásznat félrehúzta, és nem kötötte vissza a helyére, hogy viharosan visszaladhat, ha az asszonya felkiált.

Az eredettörténet tovább kavargott a fejében – az Alakváltó, a Fonó, a Gyógyító, az Ékesszóló és minden leszármazottjuk története. Az a több száz év. Egyik generáció a másik után, az eleinte ünnepezt és nagyra tisztelt, később eltékozolt és meggyalázott, végül eltemetett és letagadott képességek, ahogy az utolsó Igézőket gyűlölet és megvetés kísérte. Az Ékesszólókat, a Gyógyítókat, az Alakváltókat és a Fonókat egyenként kivégezték. A király emberei levágták a Fonók

kezeit. Az Ékesszólókat máglyán égették el. Az Alakváltókat levadászták, mint az állatokat, amiknek a bőrébe bújtak, a Gyógyítókat pedig megkövezték a főtereken. A különleges képességűek végül már féltek az erejüktől, és még egymás elől is eltitkolták a tehetségüket.

Kondor faluja csendes volt, a levegőből kiégett a fény és az élet, a nap rekkenő hősege a megtépázott településsel együtt szunnyadt. Hirtelen zokogás hasított a levegőbe, és Sasha már előre felvértezte magát a sikollyal szárnyra kapó név ellen. Amikor elhangzott, az ajka megremegett, a szeme szűrni kezdett. Újabb gyermek távozott. Edwin. Az ó-lábú kisfiú.

A gyengék mentek el először.

Sasha elhagyta a kunyhók sorait, elhaladt a vének tekintélyt parancsolóbb épületei mellett, és elcsigázott léptekkel a szurdokok között csörgedező víz felé tartott. Messzebb volt, mint a keletről kigyózó folyó, de úgy vélte, ez legalább nem fogja úgy megbetegíteni, ahogy a keleti folyó megbetegítette Minát. Amikor Mina állapotja romlani kezdett, Sasha elment a legkedvesebb vénhez, Mina fivéréhez, és szólt, hogy figyelmeztesse az embereket, ne iganak a vízből, mert valami sötét lakozik benne. A férfi megvitatta a dolgot a vénekkel. Egyikük sem volt beteg, pedig már régóta itták a keleti folyó vizét. Sashát örültek neveztek, úgy gondolták, esztelen tanácsaival csak megijesztené az embereket. Meghagyták neki, hogy tartsa a száját, különben kivágják a nyelvét.

Nem olyan rég nagy csata zajlott Jeruban. Az igazságtalan intézkedéseket semmissé tették. Az elnyomás enyhült. Ám Quondoont falvaiban nem sok minden változott. A Jeruvárosból érkező kereskedők árujukkal együtt híreket is hoztak Kondorba, Sasha asszonya pedig ott ült a vének között, hallotta a történeteket a nagy hatalmú Tiras királyról, aki madárként szelte az eget, és eltörölte a régi

törvényeket. A vének attól tartottak, hogy az Igézők most már szabadon garázdálkodhatnak, és kárt tehetnek bárkiben, bár Kondorban még egy Fonó vagy Gyógyító sem bukkant fel. A legközelebbi faluban, Dohában éltek Alakváltók: egy idős ember és egy gyermek, de ők csak részlegesen tudtak átváltozni. Ha úgy akarták, szárnyat és erős hátsó lábakat tudtak növesztetni, de a teljes átalakulásra nem voltak képesek. Sasha még sosem látta őket, de a vének megvetően beszéltek róluk, nevettek furcsaságukon, amit inkább átoknak, semmint adottságnak tartottak. Az északi tartományból, Bin Darból érkező kereskedők óriási madáremberekről meséltek, akik fészket raknak, és emberekkel táplálkoznak, de a kondoriak őket sem látták. Sasha nem volt sem Alakváltó, sem Fonó, sem Gyógyító, sem Ékesszóló. Valami egészen másnak született. A faluban senki sem beszélt Sasháról, de a hallgatásuk nem jelentett biztonságot, és Sasha nem bízott egy ilyen távoli királyban, ahogy a törvényekben sem, hiába védtek minden lakost. Még a rabszolgákat is.

Ismét megjelent előtte a férfi arca, amit sosem fog elfelejteni, mégis képtelen volt felidézni. Különös volt, hogy ilyen tisztán ki tudja venni. Éjszaka volt, és a férfi arca fölötte lebegett, árnyékba borulva a fogyó félhold alatt. Szeme akár a tenger: kék, de nem háborítatlan, szája pedig horgonyként szolgált, ígéreteinek köszönhetően a lány nem sodródott el. A férfi keze gyengéd volt, szavai nyersegek, és amikor arra kérte, tartson vele, a lány engedelmeskedett. Fellibbent a testéből, és új emberré változott.

Ám így is rátaláltak.

Alakok bukkantak elő a homályból, majd tűntek el ismét, ahogy mozogtak és kerestek. Emberek kiáltottak, a levegőben pedig árnyak

röpködtek, alábuktak és lecsaptak. A lány elbújt, a földre lapult, arcát a talajhoz szorította. Próbált levegőt venni, de csak fuldoklott és köhögött, miközben belélegezte a port. A sáljával eltakarta az arcát, hogy megszűrje a levegőt, és lassan előre kúszott. Nem hallott semmit. Kiáltani próbált, és ajka a férfi nevét formázta, de a szót nem hallotta, nem ismerte.

Bamm, bamm, bamm.

A hang visszhangot vert a fejében és a mellkasában, a homály rejtette alakok és a roppenő halál örvénye tovaszállt, ahogy a dörömbölés egyre erősödött.

Túl közel aludt el a tűzhöz.

Már megint.

A haját és az arcát bizonyára korom csíkozta, a tüdejébe pedig hamu került. Túl meleg volt ahhoz, hogy tüzet rakjon, de Mina egyre csak fázott, és a parázs lassabban hunyt ki, mint az asszony élete. Kalapált a szíve, sajgott a torka. A dörömbölés élesebbé, erősebbé vált, és ahogy a fejből a valóságba szökött, ezernyi szárny csapdosásával rázta meg a levegőt.

– Sasha! Engedj be! Oldd ki a vásznat!

Sasha a szemét dörgölve, bizonytalanul felállt, megrészegítette a visszatérő álmot. Fáradt volt, és égett az arca. Túl sok napot töltött az asszonya ágya mellett, addig gondozva, mígnem Mina egyszerűen tovalibbent, akár az álmot. Sasha egyedül gyászolt, belekiáltott az éjszakába. Hangjára csupán néhány jajszó érkezett válaszul. Alig néhány óra telt el azóta, hogy Mina fivére megjelent a vénekkel. Elvittek az asszonya holttestét, és magára hagyták.

– Sasha! Engedj be!

– Maeve! Felriasztod az egész falut – figyelmeztette Sasha.

Az ajtóhoz botorkált, és elgyengült kézzel kioldozta a csomókat. A kint várakozó lány szinte bezuhant a nyíláson, és egyenesen Sasha karjába érkezett. Mint sok quoodoni, ő is alacsony termetű volt, és sötét hajú.

– Sasha! Fuss! Indulj azonnal! Érted jönnek – zihálta Maeve. – Mina már nem védhet meg. Jönnek. Hallottam őket. Megrémültek, és téged hibáztatnak.

– Miért? – kiáltotta Sasha.

De tudta. Ahogy Maeve is, és nem húzta az időt felesleges szavakkal, megragadta Sasha kezét, és az ajtó felé húzta.

– Hová menjek?

– Szabad vagy. Oda mész, ahová csak akarsz.

– De ez az otthonom.

– Többé már nem. Mina meghalt. És nemsokára te is meg fogsz, ha nem indulsz azonnal!

– Nem úgy vagyok öltözve.

Sasha kétségbeesetten a fejkendőjéhez kapott, ami sápadt bőrét és vörös haját védte. A cipőjét az ajtó előtt hagyta.

– Nincs idő ilyesmire!

Ekkor hallotta meg Sasha. Megérezte. És felismerte. Korábban már látta ezt a pillanatot. Veszteség és... megkönnyebbülés söpört végig rajta. Hát eljött. Maga sem tudta, miért, de mindig megnyugvással töltötte el, amikor egy látomás valósággá vált.

Kiáltások, üvöltések harsantak a távolban, mintha megtámadták volna a falut. De nem ostromolták őket betörni kívánó fosztogatók. Nem szelte sárkány az eget, semmibe véve Kondor határait. Az el-lenség a kapukon belül volt.

A holdsarló kárörvendőn ragyogott fölöttük a biztonságban, és kellemes fénybe vonta hűvös éjszakai útjukat a síkságon keresztül. Az égen nem látszottak felhők, csupán a csillagok elszórt szilánkjai. A kőszirtek zátonyra futott hajóként magasodtak körülöttük, csipkézett kőárbócaik a csillagpettyes égboltig nyúltak. A lovak kanyarogva ereszkedtek lefelé a Quondoont távoli végében található Kondor felé. Jerui Kjell, a királyi testőrség kapitánya korábban csak egyszer járt itt, de még emlékezett a sivataglakók egyszerű ruházata, fejkendőire és visszafogott életmódjára.

Az elmúlt pár napban nem látták volgárok – iszonyatos madár-emberek – jelét, nem találtak egyetlen fészket, tetemet, egyetlen kóbor tollat sem, még a bűzüket sem érezték, és ismét megkérdőjelezte, mennyire hitelesek a Bin Dar határán álló falvakban hallott hisztérikus jelentések, amik a kondori pusztításról szóltak. De volt valami a levegőben, és a lova, Lucian nyugtalanul fújtatott és megfeszült, nem volt ínyére az ereszkedés, sem az, hogy tovább kell menni.

Sokkal könnyebb lett volna, ha ő is bír Lark királyné képességével, ha utasítani és pusztítani tud. Ehelyett kénytelen volt végigvándorolni Jeru tartományain a válogatott harcosokból álló csapatával, előbb az északi Firibe, majd a nyugati Bin Darba, a keleti Bilwickbe, és végül vissza Jeru városba, a nehezebb módszerrel, karddal vadászva le a volgárokat. Az elmúlt két évet lóháton töltötte, megsemmisítve azoknak a szárnyas lényeknek a maradékát, amik egykor feldúlták a hatalmas tartományokat, és szinte megtizedelték a teljes királyságot.

Amikor hírt kaptak róla, hogy Quondoont szirtjei között is lapul egy raj, ismét elhagyta Jeru várost, és különös, de hálát érzett, amiért ismét akad tennivaló. Tiras, a féltestvére és Jeru királya jó uralkodóvá vált, miután végre megszabadult a szenvedéstől, ami olyan hosszú

időre hozzáláncolta Kjellt. Miután Tiras az apját követve fiatalon és Igézőként trónra lépett, Kjell szinte állandóan mellette volt, mivel Tiras csakis törvénytelen fivérére számíthatott. Azonban Tirasnak már nem volt rá szüksége. Legalábbis nem ugyanúgy.

Kjell nem vágyott gazdagságra. Ahogy hatalomra és előkelő pozíciókra sem. Nem akart birtokokat, még csak saját otthont sem. Bár egy király fia volt, sosem akart király lenni, és sosem irigyelte Tirast – a törvényes fiút, a trón örökösét –, aki olyan nyugodt beletörődéssel viselte a felelősség súlyát, amit Kjell sosem tudott elsajátítani. Akkor volt a legboldogabb, ha a fivérét védhette, vagy ha belefelelkezhetett egy csata hevébe, és mindig tudta, hol a helye.

Nem volt rá kimondottan büszke, de tudta.

A megboldogult Zoltev király és Koorah, egy olyan szolgálónő fattyaként jött a világra, akivel őfelsége egy ideig megosztotta az ágyát. Egy nagyon rövid ideig, ugyanis az asszony belehalt a szülésbe. Kjellt a bába nevezte el, akit a csecsemő sírása a kjellbagoly támadás előtti rikoltására emlékeztette.

Azonban egy embert nem csak a származása határoz meg. Nem csak a pengéje, a termete és a képességei. És az elmúlt években minden, amiben Kjell korábban biztos volt, felborult és megváltozott. Kénytelen volt elfogadni énjének azon részeit, amiket azelőtt igyekezett letagadni. Igéző volt. Egy *közülük*. Egy azok közül, akikről korábban félt, akiknek hátat fordított. És ehhez nem volt könnyű hozzászokni. Olyan érzés volt, mintha egész életében a tenger ellen küzdött volna, hogy végül rájöjjön, valójában ő is pikkelyes, kopolytús teremtmény, és így a mélységhez tartozik, nem pedig az a feladata, hogy hálókat vessen bele. Már nem tudta, ki is ő valójában, és mi célja az életének. Vagy az is lehet, hogy tudta, csak nem tett neki a gondolat.

Az éj leszálltával hűvösebbé vált az idő. Amikor a nap ismét felkel, meleg lesz – vagyis inkább forróság –, mivel Quondoont szélsőségek jellemezték: nappali hőség és éjszakai hideg, magas ormok és lapos síkságok, rövid, heves esőzések, amiket hosszú, hónapokig tartó, csapadék nélküli szárazság követett. Quondoont lakói pásztorok, gyűjtögetők, takácsok és fazekasok voltak, de növényt nemigen termesztettek. Nem volt rá lehetőségük. Kjellnek ismét eszébe jutottak a volgárészlelések. A volgárok a mocsaras vidékeket kedvelték. Ha valóban Quondoont falvainak közelében raktak fészket, akkor igencsak elkeseredhettek.

Hátborzongató vonyítás harsant a fölöttük magasodó szirt felől, mire Lucian hátrahőkölt.

– Állj! – parancsolta Kjell.

Az emberei azonnal engedelmeskedtek, kezüket a kardjukra csúsztatták, a szurdok jobb oldalát fürkészve keresték a hang forrását. Pár pillanattal később alakok jelentek meg a meredek sziklafalon, ami feljebb egy fennsíkban végződött. Amögött húzódott Kondor. De nem gyanakvó őrszemek jöttek ki eléjük. Farkasok meredtek rájuk, nehezményezték, hogy megzavarták őket esti tevékenységeikben, és ismét felvonyítottak, megrémítve a lovakat.

– Van ott valami, kapitány. Megsebesült... vagy meghalt. Azt akarják a farkasok – szólalt meg az egyik katona, tekintetét a legmagasabb szirt alját ölelő sötétségre szegezve.

– Ha volgár, akkor egyedül van. A farkasok nem közelítenének meg egy rajt – tette hozzá Jerick, Kjell hadnagya.

– Nem volgár – felelte Kjell, de azért leszállt a lóról, és előhúzta a kardját. – Isak, Peter, Gibbus, maradjatok a lovakkal! A többiek kövessenek!

A férfiak azonnal eleget tettek a parancsnak, és a bozótban és száraz fűben osonva megindultak a földből feltörő meredek fal alja felé. Az árnyak elrejtették az összeroskadt alakot, ami – most már látták – minden kétséget kizáróan ott hevert a világos kövek között. Valami sötéten hullámozott, fodrozódott a homályban, akár egy volgár szárnya, ezért Kjell megtorpant, és intett az embereinek, hogy tessenek ők is így.

A farkasok furcsamód nem éreztek késztetést arra, hogy csöndben maradjanak, és a katonák fölött magányos vonyítás harsant, amibe a többi állat is becsatlakozott. A lenti árny nem mozdult a hangjukra, de a fodrozódás sem szűnt meg. Kjell ismét megindult, tekintetét végig a reszkető homályon tartotta.

Pár lépés múlva a hold felfedte a titkát. A rezzenéseket, amit láttak, nem egy volgár szárnya okozta. Női ruha hullámozott, viselője élettelenül hevert. Haja még az árnyak között is karmazsinvörös volt, színe beleolvadt a vére vörösébe és a föld melegébe. A hátán feküdt csukott szemmel, ovális arca olyan sápadtan fehérlett, mint a körülötte lévő kövek. Karját kitárta, mintha zuhanás közben magához ölelte volna a szelet.

A háta furcsa szögben meghajlott, egyik lába kifordult alatta, de nem látszódtak rajta harapás- vagy karmolásnyomok, és a ruhája sem lógott cafatokban. Nem volgártámadás áldozata lett, csupán lezuhant a szirtről. Jerick ért le hozzá először. Letérdelt mellé, és a rá jellemző pimaszsággal és kíváncsisággal megérintette a nő nyakának fehér bőrét.

– Még nem hűlt ki, kapitány, és ver a szíve.

Nem Kjell volt az egyetlen, aki erre felhördült, és a meglepetten beszívott levegő hangja kígyók sziszegéseként visszhangzott

körülötte és az egymáshoz közel húzódó katonák között. Hiszen a nő teste teljesen összetört.

– Mit szándékozik tenni?

Jerick a parancsnokára emelte a tekintetét, és a kérdés jelentése mindenki számára nyilvánvaló volt. Jerick tudta, hogy Kjell Gyógyító. Mind tudták. Az emberei egyszerre félték és tisztelték, és áhíttal figyelték, ahogy csupán a kezével meggyógyítja a sebesülteket és a haldoklókat. De eddig csak olyanokat gyógyított, akik közel álltak hozzá, akiket szolgált, vagy akik őt szolgálták. És őket sem gyakran. Eddig mindössze pár emberét gyógyította meg. A fivérét. A királynéját. Azonban képtelen volt előhívni az erejét, ha nem lapult mögötte... szeretet. Keserűen felnevetett, mire az emberei félszegen mocorogtak, és ekkor jött rá, hogy a gúnyos hang elhagyta a száját.

– Menjetek! – utasította őket hirtelen. – Vigyétek magatokkal Luciant és a többi lovat, és keressetek egy helyet a közelben, ahol megvárhattok!

Senki sem mozdult, a férfiak az összetört nőt és a vértócsát nézték, ami idecsábította a szírtén kirajzolódó farkasokat. A falka arra várt, hogy a katonák visszavonuljanak, és otthagyják nekik a lányt.

– Menjetek! – mordult rájuk Kjell, és letérdelt.

Már így is túl sokat elpazarolt a vészesen fogyó időből. A katonák sietve megindultak visszafelé, éberén, mint a farkasok. Engedelmeskedtek ugyan a kapitánynak, de nem szívesen tették. Jerick nem ment velük, de Kjell nem is számított rá.

– Nem tudom végigcsinálni, ha néznek – ismerte el Kjell nyersen. – Képtelen vagyok rendesen koncentrálni.

– Már láttam gyógyítani, kapitány.

– Igen. De nem így. Őt nem ismerem.

Kjell a nő mellkasára fektette a tenyerét. Megérezte szíve melegét, ami makacsul kitartott, pedig a teste könnyörögve igyekezett szabadulni a szenvedéstől. Fülelni kezdett, hogy meghallja-e a dalát. Azt az egyetlen, tiszta hangot, ami segíteni fogja. A dalt, ami a nő lelke, ereje, önnön *valója*.

– Képzeld azt, hogy igen! – sürgette Jerick halkán. – Képzeld el... élete teljében! Ahogy fut. Mosolyog. Szeretkezik.

Kjell Jerickre kapta a pillantását, de a hadnagy szabadkozás nélkül meredt rá, mintha a képzelgés számára nem okozna problémát, és ezért Kjellnek sem kellene.

– *Képzeld el*, hogy szereti! – mondta Jerick.

Kjell gúnyosan felhorkant, ellenállva az ostoba ötletnek, és lehajtott a fejét. Lehunyta a szemét, hogy kizárja Jerick tekintetét. Ujjai begömbültek a nő mellén, így próbálta engedelmességre ösztönözni a szívét, mire kéretlen kép kúszott az elméjébe. Egy nő, aki rámosolyog, akinek a tekintete nem rejt sem titkokat, sem hazugságokat. Egy nő tüzes hajjal, épp olyannal, mint az előtte heverő magányos haldoklóé. Ismét felcsattant, követelte Jericktől, hogy távozzon. Ez a nő itt haldoklik előtte, ő meg egy ostoba lovag zagyvaságait hallgatja, akinek nyilván rég nem volt dolga asszonnyal. *Ahogy fut, mosolyog, szeretkezik*. Átkozott bolond!

– Menj innen, Jerick! Indulj már!

Ha Jerick nem mozdul, kénytelen lesz korbáccsal elkergetni. Jerick bizonyára megérezte, hogy a kapitánya nem fog neki kegyelmezni, mert elfordult, és kedvetlen léptekkel megindult a bozótban.

Kjell végigfuttatta a kezét a nő karcsú bordáin, kitapintotta a törött csontok recés darabjait, és utasította őket, hogy forrjanak össze. Nem imádkozott, miközben a keze ide-oda járt. Ezt az átkot, ezt a gyógyítóerőt a Teremtőtől kapta, és nem fog többért könnyörögni.

A nő ellenállt neki, karcsú alakja eltökélten vívta a haláltusáját.

Kjell ösztönösen dúdolni kezdett, hangját a fent várakozó farkasok időről időre felhangzó vonyításához igazította. Nemsokára megérezte az árulkodó bizsergést a kezében, és pulzusa diadalmasan megugrott. Utasította a testét, hogy ossza meg a benne lakozó fényt, mire a nő szilánkosra tört bordái összeforrtak az érintése alatt. A nő mellkasa megemelkedett, nekifeszült széles tenyerének. De még így sem hallotta a dalát.

– Hol vagy, leány? – kérdezte tőle. – Érzem a szíved és a véred folyamát. Dalolj nekem, hogy visszahozhassalak!

Továbbcsúsztatta a kezét a nő combjára, érezte, ahogy a teste visszarendeződik eredeti alakjába. Lábsontjai összeforrtak, visszataláltak csípője ívébe. Amikor a gerince hosszú, egybefüggő vonallá állt össze, az oldalára fordította, és kitapogatta a feje hátulját. Lágy volt a kezében, és nedves a vértől. Visszanyelte a rosszulletét, émelygése meglepte. Belezett már ki férfiakat és vadakat, és egyszer sem rezent össze, nem habozott.

– Nem sok képzelőerővel rendelkezem – suttogetta Kjell, és lesímtotta a nő haját. – Nem tudok úgy tenni, mintha szeretnék. De meg tudlak gyógyítani, ha segítesz.

Feszülten várta azt az egy hangot, ami megmentheti a nő életét. Volt már egyszer ilyen helyzetben, évekkel korábban, amikor nagyon igyekezett meghallani valamit, amit azelőtt sosem hallott. Nem igazán tudta, mit is keres pontosan, de azért egyre csak fülelt. Akkor a fivéről volt szó, a sebei épp olyan súlyosak voltak, mint most a nőé. Kjell megmentette Tirast. Meggyógyította. De őt *szerette* is.

Gyomra rémülten összeszorult, és kezének izzása azonnal gyengült. Erőt vett magán, és ismét a fivérére gondolt, az iránta érzett

szeretetére, tiszteletére és odaadására. A gondolat erővé szilárdult, és kezének heve fénné vált.

Lehajolt, és duruzsolva, hízelgően a nő fülébe suttogott.

– Hallasz, leány? Gyere, énekelj velem!

Azonban Kjell csak közönséges, pajzán dalokat ismert egyszerű dallammal, felröppenő szoknyákról és megsuhintott kardokról.

– Gyere hozzám, és meggyógyítalak! Meggyógyítalak, ha visszajössz – kántálta halkán.

Monoton dallamú, suta szövegű dal volt, de mégiscsak egyfajta dal, ami rekedtes könyörgésként bukott elő belőle.

– Gyere hozzám, és menedékre lelsz, menedékre lelsz, ha visszajössz.

Ajka a lány fülcimpáját súrolta, és különös borzongást érzett, ami a szájából indulva meglebbentette a nő haját. A nő szívverése erősödött, mintha csak meghallotta volna. Kjell tovább kántált, és hagyta, hogy a remény hazuggá tegye.

– Gyere hozzám, és szeretni foglak! Szeretni foglak, ha visszajössz.

Egyetlen, magányos kongás hallatszott, szinte némán. Szinte csak képzelte. Szinte már el is tűnt. Egy harang egyetlen konduló ütése.

De ez is elég volt.

Kjell hangosabban dúdolt, megragadva a megfelelő hangmagasságot, lehúzza azt a hunyorgó csillagok közül. A lélekharang kongása hirtelen vidám, tiszta, fényes harangszóvá erősödött. Egyre csak nőtt és nőtt, Kjell pedig addig tartotta, amíg a hang már a bőrében, a koponyájában, a szemében, a gyomra mélyén visszhangzott. Bódult állapotba került, remegett a hangtól és a diadaltól. Hátrasímitotta a nő csapzott haját vérfoltos arcából, és lenézett a szemébe, ami olyan sötét volt, hogy szinte végtelennek tűnt. Tekintetük egymásba fonódott, és egy pillanatig csak a hang utószövege vibrált közöttük.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Láttalak – suttogta a nő.

A harangzúgás szavakká állt össze, mire Kjell elhúzódott, elengedte a lány haját, a dal meglepett csöndként a torkában rekedt. Ököibe szorította a kezét, tenyere nedves volt a nő véréből.

– Láttalak – mondta a lány ismét. – Itt vagy. Végre eljöttél.